

Jan Palsgraaf, geb. 1937

jun 13

Zelf was ik vijftien jaar toen het watersnood was. We woonden in een boerderij op Kortenoord langs de Ringvaart, waar ik nu nog woon. Ons weiland ligt tussen de Schielands Hoge Zeedijk en de Ringvaart.

We hadden niet eens een pad naar de dijk en moesten altijd door het weiland lopen. We kenden die dijk heel goed want we maaiden de rol altijd. Op de plek waar in 1953 in Moordrecht de dijk bijna doorbraak, was altijd al een 'del', (een verlaging door een zwakke plek.) Als zo'n del werd opgehoogd moest er eerst een paard van ons op heen en weer lopen, zodat de grond ruw werd. Dan kon de klei pakken op de onderste laag. Dat was tegen het verschuiven van de nieuwe laag.

In die nacht van de watersnood was het noodweer met regen en natte sneeuw en een felle noordwesterstorm die 's nachts een orkaankracht aannam. 's Nachts reden er over de dijk volle vrachtwagens, richting Moordrecht. Daar was het niet pluis'. 's Morgens hoorden we op de radio van de ramp in Zeeland en wateroverlast langs Schielands Hooge Zeedijk. Na het melken ging mijn broer Wim en ik op Hitland kijken, we liepen twee kilometer, want er was er was een schip in een dijkgat gevaren. Als jongens vonden we dit wel interessant. Het stormde die ochtend op 1 februari zo hard dat je bijna de dijk af werd geblazen.

WATER OVER DE DIJK

Op enkele plekken golfde water over de dijk en dan zag je niet meer waar je liep. Best wel gevaarlijk. Buitendijks stonden enkele huisjes onder water. De verharde Groenendijk ging over in een onverharde weg, zodat vrachtwagens niet verder konden. De grasbedekking was al weggeschuurd. Nog nooit had ik zulk hoog water gezien, het was angstaanjagend. Vrachtwagens met zand losten naast de grote steenovens. Verder ging het met kruiwagens. Je zag een heel gevarieerd beeld van wagens met zandzakken, vrachtwagens, mest wagens, trekkers met karren en ook waren de Hitlandse hitjes (kleine paardjes) ingezet met de steenkarren, maar nu met zand. Zand haalde men bij de Hoofdweg bij de tunnelbouw. Veel mensen waren aan het zandzakken vullen

en ook wij gingen helpen. Het schip dat in het gat was gevaren woei bijna over de dijk, want het water stond gelijk met de kruin van de dijk. Men boorde gaten in het schip, zodat het vol liep en zakte. Daarop werd een lading zandzakken gegooid. Toen was het grootste gevaar geweken. Half Zuid-Holland zou onder water gelopen zijn. Bewoners van rondom de dijken waren bang.

We hoorden dat schipper Arie Evegroen door burgemeester Vogelaar in naam van de koningin was gedwongen om in het gat te varen. Arie had net zijn schip naar Nieuwerkerk gebracht want daar lag je van de wind af. Arie had eerst geweigerd, maar nood breekt wet. Net daarvoor was de burgemeester in het haventje bij de molen van Kortenoord wezen vragen aan twee Ouderkerkse schippers, familie van mijn moeder, of zij hun twee schepen voor het dijkgat wilde varen. Maar zij hadden geweigerd want hun schip was niet alleen hun bedrijf maar ook hun woning en dat risico wilden zij niet nemen. Op het schip van Evegroen was ook Hannes van Vliet van Ouderkerk, maar die naam wordt bijna niet meer genoemd. Wonderwel lukte het Arie door geluk en schipperswijsheid om het schip erin te varen. Het fungeerde als een sluisdeur. In Moordrecht, bij de Snelle sluis zijn we ook nog wezen kijken. Daar was ook met man en macht gewerkt. In die stikdonkere nacht vochten deze helden met de hulp van boven zodat wij voor een ramp gespaard zijn gebleven.